LIBRIS | We know books

Jennette McCurdy, *I'm Glad My Mom Died*
Copyright © 2022 by Waffle Cone, Inc.
Originally published by Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved

© **ALICE BOOKS**, 2023, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Numele și trăsăturile anumitor persoane au fost schimbate.

Corectură: Iulia Copil

ALICE BOOKS
Valea Lupului, Iași
www.alicebooks.ro
hello@alicebooks.ro
Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCCURDY, JENNETTE
Mă bucur că mama a murit / Jennette McCurdy; trad. din lb. engleză și note de Lucia Popovici. - Valea Lupului: Alice Books, 2023
ISBN 978-606-95440-8-2

I. Popovici, Lucia (trad.; note)

821.111

Jennette McCurdy

Mă bucur că mama a murit

Traducere din limba engleză
și note de Lucia Popovici

ALICE BOOKS

2023

LIBRIS | We know books

· Prolog ·

E ciudat cum le dăm mereu veşti importante celor dragi aflaţi în comă, ca şi cum coma ar fi doar un lucru care se întâmplă din lipsa unui motiv de entuziasm în viaţă.

Mama e internată în spital la Terapie intensivă. Doctorul ne-a spus că mai are de trăit 48 de ore. Bunica, bunicul şi tata sunt în sala de aşteptare, sună rudele şi mănâncă gustări de la automat. Bunica spune că Nutter Butters[1] îi calmează anxietatea.

Stau în jurul trupului micuţ, în comă, al mamei, alături de cei trei fraţi mai mari – Marcus (seriosul), Dustin (deşteptul) şi Scott (sensibilul). Îi şterg cu o cârpă colţurile ochilor închişi, cu cruste, şi apoi începe.

— Mamă, se apleacă Seriosul şi îi şopteşte mamei la ureche, curând mă voi muta înapoi în California.

Ne înviorăm cu toţii, nerăbdători să vedem dacă mama se va trezi brusc. Nimic. Apoi Deşteptul face un pas în faţă.

— Mamă! Mamă, eu şi Kate ne căsătorim.

Din nou, toţi ne iţim capetele. Tot nimic.

---

1. Marcă americană de biscuiţi cu unt de arahide.

LIBRIS We know books

Sensibilul păşeşte în faţă.

— Mami...

Nu ascult ce spune Sensibilul pentru a încerca să o trezească pe mama, pentru că sunt prea ocupată să mă gândesc la propriul material de trezire.

Şi acum e rândul meu. Aştept până când toţi ceilalţi pleacă să-şi ia ceva de mâncare, ca să pot rămâne singură cu ea. Trag scaunul care scârţâie aproape de patul ei şi mă aşez. Zâmbesc. Sunt pe cale să scot artileria grea. Dă-le încolo de nunţi, dă-l încolo de mutat acasă. Am ceva mai important de oferit. Ceva de care sunt sigură că mamei îi pasă mai mult decât orice.

— Mami! Sunt... atât de slabă acum. Am ajuns în sfârşit la patruzeci de kilograme.

Sunt la Terapie intensivă cu mama mea pe moarte şi lucrul care sunt sigură că o va face să se trezească este faptul că, de când mama e internată, frica şi tristeţea mea s-au transformat în cocteilul perfect care alimentează anorexia şi, în sfârşit, am atins greutatea pe care mama şi-o doreşte pentru mine. Patruzeci de kilograme. Sunt atât de sigură că asta va funcţiona, încât mă sprijin cu totul de spătarul scaunului şi îmi încrucişez afectată picioarele. Aştept ca ea să-şi revină în simţiri. Şi aştept. Şi aştept.

Dar ea nu o face. Nu-şi revine în fire. Nu pot să înţeleg ce se întâmplă. Dacă greutatea mea nu e de ajuns pentru a o face pe mama să se trezească, atunci nimic nu va fi. Şi dacă nimic nu o poate trezi, atunci înseamnă că va muri cu adevărat. Şi dacă ea chiar va muri, ce ar trebui să fac cu mine însămi? Scopul vieţii mele a fost dintotdeauna să o fac pe mama fericită, să fiu cine vrea ea să fiu. Aşadar, fără mama, cine ar trebui să fiu eu acum?

înainte

LIBRIS | We know books

· 1 ·

Cadoul din fața mea este împachetat în hârtie de Crăciun, deși e sfârșitul lunii iunie. Avem atât de multă hârtie rămasă de la sărbători, pentru că bunicul a cumpărat setul de 12 role de la Sam's Club, cu toate că mama i-a spus de un milion de ori că nu e o afacere atât de bună.

Desprind – nu rup – hârtia, pentru că știu că mamei îi place să păstreze câte o bucată de hârtie de împachetat de la fiecare cadou, iar dacă o rup în loc să o desprind, hârtia nu va fi intactă, așa cum își dorește ea să fie. Dustin spune că mama adună obsesiv lucruri, dar mama spune că doar îi place să păstreze amintirea lucrurilor. Așa că o desprind ușor.

Mă uit la toți cei care mă privesc. Bunica e acolo, cu permanentul ei înfoiat, năsucul ei rotund și intensitatea ei, aceeași intensitate care iese mereu la iveală atunci când urmărește pe cineva deschizând un cadou. E foarte interesată de proveniența cadourilor, de prețul lor, dacă au fost la reducere sau nu. *Trebuie* să știe lucrurile astea.

Bunicul se uită și el și face poze în același timp. Nu-mi place să mi se facă poze, dar bunicului îi place la nebunie să le facă. Și nimic nu poate opri un bunic care iubește ceva. De

LIBRIS We know books

pildă, mama îi spune să nu mai mănânce bolul imens de înghețată Tillamook Vanilla Bean în fiecare seară înainte de culcare, pentru că nu îi va face bine inimii lui deja șubrede, dar el nu o ascultă. Nu se oprește din mâncat Tillamook și nu se oprește din făcut poze. Aproape că m-aș înfuria dacă nu l-aș iubi atât de mult.

Și tata e acolo, pe jumătate adormit, ca întotdeauna. Mama îl tot înghiontește și îi șoptește că nu e convinsă că tiroida lui este normală, apoi tata spune „tiroida mea e în regulă" într-un mod iritat și redevine pe jumătate adormit cinci secunde mai târziu. Asta e dinamica lor obișnuită. Ori asta, ori o ceartă cu țipete în toată regula. Prefer asta.

Marcus, Dustin și Scottie sunt și ei acolo. Îi iubesc pe toți din motive diferite. Marcus este foarte responsabil și de încredere. Presupun că are noimă, din moment ce e, practic, adult – are cincisprezece ani –, dar, chiar și așa, pare să aibă o anumită fermitate pe care nu am văzut-o la mulți alți adulți din jurul meu.

Îl iubesc pe Dustin, chiar dacă de cele mai multe ori par să-l cam enervez. Îmi place că se pricepe la desen, la istorie și la geografie, trei lucruri la care eu sunt praf. Încerc să-l complimentez mult pentru lucrurile la care e bun, dar el mă face pupincuristă. Nu știu exact ce înseamnă asta, dar îmi dau seama că e o insultă după felul în care o spune. Chiar și așa, sunt destul de sigură că apreciază în secret complimentele.

Îl iubesc pe Scottie pentru că e nostalgic. Am învățat cuvântul din cartea Vocabulary Cartoons[1] pe care mama ne-o citește în fiecare zi, pentru că ne educă acasă, iar acum încerc să-l folosesc cel puțin o dată pe zi ca să nu-l uit. Dar lui Scottie chiar i se aplică. „Un sentimentalism pentru trecut." Cu siguranță asta îl caracterizează, chiar dacă are doar nouă ani și nu

1. Manual de dezvoltare a vocabularului cu ajutorul benzilor desenate.

are cine știe ce trecut. Scottie plânge la sfârșitul Crăciunului, la sfârșitul aniversărilor, la sfârșitul Halloweenului și, uneori, la sfârșitul unei zile obișnuite. Plânge fiindcă e trist că s-a terminat și, chiar dacă abia *s-a terminat*, tânjește deja după ea. „A tânji" e un alt cuvânt pe care l-am învățat din Vocabulary Cartoons.

Și mama se uită. O, mama. E atât de frumoasă. Ea nu se consideră așa, probabil de aceea își aranjează părul și se machiază câte o oră pe zi, chiar dacă merge doar la magazin. Eu una nu înțeleg. Jur că arată mai bine fără toate chestiile alea. Mai naturală. I se vede pielea. Ochii. Ea. În schimb, ea acoperă totul. Își întinde autobronzante lichide pe față, își zgârie canalele lacrimale cu creioane, își unge obrajii cu o groază de creme și acoperă totul cu mai multe pudre. Își face o coafură înaltă și înfoiată. Poartă pantofi cu tocuri ca să aibă 1,57 m, pentru că spune că 1,50 m – înălțimea ei reală – nu e acceptabilă. Sunt atâtea lucruri de care nu are nevoie și pe care aș vrea să nu le folosească, dar dincolo de care eu o văd. Iar persoana din spatele acestor lucruri este frumoasă.

Mama mă urmărește pe mine, iar eu o urmăresc pe ea și așa e dintotdeauna. Suntem mereu conectate. Întrepătrunse. Una. Ea îmi zâmbește dându-mi de înțeles să iuțesc ritmul, așa că asta fac. Mă grăbesc și termin de desprins hârtia de pe cadoul meu.

Sunt numaidecât dezamăgită, dacă nu chiar îngrozită, când văd ce am primit în dar la a șasea aniversare. Sigur, îmi plac Rugrats[1], dar costumul din două piese – un tricou și pantaloni scurți – o înfățișează pe Angelica (personajul care îmi place cel mai puțin) înconjurată de margarete (urăsc florile pe haine). Și are volănașe la mâneci și la picioare. Dacă există

1. Serial american de animație, în care protagoniștii sunt un grup de copii de până în trei ani.

LIBRIS We know books

un lucru pe care l-aș putea plasa în opoziție directă cu sufletul meu, acelea sunt volanele.

— Îmi place la nebunie! strig entuziasmată. E cadoul meu preferat dintotdeauna!

Arborez cel mai bun zâmbet fals. Mama nu observă că zâmbetul e fals. Crede că îmi place cu adevărat cadoul. Îmi spune să îmbrac costumul pentru petrecere, în timp ce ea începe deja să-mi dea jos pijamalele. Când mă dezbracă, simt că mai curând îmi rupe hainele.

Două ore mai târziu. Stau în uniforma mea cu Angelica în Eastgate Park, înconjurată de prietenii mei sau, mai degrabă, de singurele persoane din viața mea care sunt de-o seamă cu mine. Toți sunt colegii mei din clasa primară de la biserică. Carly Reitzel e acolo, cu bentița ei în zigzag. Madison Thomer e acolo, cu defectul ei de vorbire, pe care mi-aș dori să-l am și eu, pentru că e bestial. Și Trent Paige e acolo și vorbește despre culoarea roz, lucru pe care îl face în mod excesiv și exclusiv, spre disperarea adulților din jurul său. (La început nu mi-am dat seama de ce le păsa atât de mult adulților de obsesia lui Trent pentru roz, dar apoi m-am prins. Cred că e gay. Iar noi suntem mormoni. Și, nu știu de ce, nu poți fi gay și mormon în același timp.)

Sunt aduse tortul și înghețata, iar eu sunt în al nouălea cer. Aștept clipa asta de două săptămâni întregi, de când m-am hotărât ce dorință o să-mi pun. Dorința de ziua de naștere e cea mai mare putere pe care o am în viața mea acum. E cea mai bună șansă a mea de a deține controlul. Iau foarte în serios această oportunitate. Vreau să profit de ea.

Toată lumea cântă fals „La mulți ani", iar Madison, Trent și Carly cântă *cha-cha-cha* după fiecare vers – mă scot din sărite. Îmi dau seama că tuturor li se pare mișto cum tot cântă *cha-cha-cha*, dar mie mi se pare că răpește ceva din puritatea cântecului aniversar. De ce nu pot lăsa în pace un lucru bun?

Mă uit în ochii mamei ca să știe că țin la ea, că ea e prioritatea mea. Ea nu cântă *cha-cha-cha*. Respect asta la ea. Îmi zâmbește larg, cu nasul încrețit, iar asta mă face să simt că totul va fi bine. Îi zâmbesc și eu, încercând să mă bucur din plin de acest moment. Simt cum ochii încep să-mi lăcrimeze.

Mama a fost diagnosticată pentru prima dată cu cancer la sân în stadiul patru când aveam doi ani. Nu-mi amintesc mare lucru, doar câteva frânturi.

De pildă, țin minte că mama mi-a tricotat o pătură mare, verde cu alb, spunându-mi că era ceva ce puteam păstra cu mine cât timp ea era internată în spital. Am urât-o, sau am urât felul în care mi-a dat-o, sau am urât sentimentul pe care l-am avut atunci când mi-a dat-o – nu-mi amintesc exact ce am urât, dar sigur am urât ceva din momentul acela.

Îmi mai amintesc că traversam odată ceea ce trebuie să fi fost peluza unui spital, de mână cu bunicul. Trebuia să culegem păpădii ca să i le dăm mamei, dar am cules niște burueni maro, țepoase, ca niște bețe, pentru că îmi plăceau mai mult. Mama le-a păstrat ani de zile într-un pahar de plastic de la creioanele colorate, pe unitatea noastră de divertisment. Ca să păstreze amintirea. (Poate că de aici se trag instinctele nostalgice ale lui Scott?)

Mai țin minte cum stăteam pe covorul albastru denivelat dintr-o cameră din colțul clădirii bisericii noastre și urmăream doi misionari tineri și chipeși care își puneau mâinile pe capul chel al mamei pentru a-i da o binecuvântare preoțească, în timp ce toți ceilalți membri ai familiei stăteau pe scaune pliante reci de jur împrejurul încăperii. Unul dintre misionari a sfințit uleiul de măsline, apoi l-a turnat pe capul mamei, făcându-l și mai lucios. Celălalt misionar a rostit apoi binecuvântarea, cerând ca viața mamei să fie prelungită, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu. Bunica a sărit de pe scaun și a spus: „Chiar dacă nu e voia lui Dumnezeu, la naiba!", ceea

LIBRIS We know books

ce a perturbat Duhul Sfânt, așa că misionarul a fost nevoit să ia rugăciunea de la capăt.

Chiar dacă nu-mi prea amintesc acea perioadă din viața mea, nu e ca și cum ar fi nevoie de asta. Se vorbește atât de des despre aceste evenimente în familia McCurdy, încât nici măcar nu trebuia să fi fost acolo pentru ca experiența să-ți rămână întipărită în memorie.

Mamei îi place să-și împărtășească povestea despre cancer – chimioterapia, radiațiile, transplantul de măduvă osoasă, mastectomia, implantul mamar, stadiul patru, faptul că avea doar 35 de ani când s-a îmbolnăvit – oricărui enoriaș, vecin sau client la Albertsons dispus să o asculte. Chiar dacă faptele sunt nespus de triste, îmi dau seama că povestea în sine îi conferă mamei un sentiment profund de mândrie. De scop în viață. De parcă ea, Debra McCurdy, a fost trimisă pe acest pământ să fie o supraviețuitoare a cancerului și să-și împărtășească povestea oricui... de cel puțin cinci, zece ori.

Mama își amintește de cancer la fel cum majoritatea oamenilor își amintesc de vacanțe. Ba chiar găzduiește vizionarea săptămânală a unui filmuleț pe care l-a făcut la scurt timp după ce și-a aflat diagnosticul. În fiecare duminică, după biserică, îi cere unuia dintre băieți să pună caseta VHS, fiindcă ea nu știe să folosească videocasetofonul.

— În regulă, toată lumea, șșșt. Să facem liniște. Să privim și să fim recunoscători pentru locul unde e mami acum, spune mama.

Chiar dacă mama spune că urmărim filmulețul ca să fim recunoscători că acum e sănătoasă, ceva nu-mi dă pace în legătură cu vizionarea lui. Îmi dau seama cât de incomod îi face pe băieți să se simtă și nici pe mine nu mă face să mă simt în largul meu. Nu cred că vreunul dintre noi vrea să revină la amintirile cu mama noastră cheală, tristă și pe atunci pe moarte, dar niciunul dintre noi nu spune asta.

Filmulețul începe să ruleze. Mama ne cântă cântece de leagăn nouă, celor patru copii, în timp ce noi stăm în jurul ei pe canapea. Și așa cum filmulețul rămâne la fel de fiecare dată când rulează, și comentariile mamei sunt aceleași. De fiecare dată când revedem acest filmuleț, mama comentează că era „prea apăsător pentru Marcus", așa că simțea nevoia să tot iasă pe hol, să se adune înainte de a se întoarce. Spune asta într-un mod care ne dă de înțeles că e cel mai mare compliment cu putință. Faptul că Marcus era tulburat de boala în fază terminală a mamei dovedește faptul că este o persoană incredibilă. Apoi comentează despre mine că am fost o mare „pacoste", dar spune cuvântul „pacoste" cu o mușcătură atât de veninoasă, încât ar putea la fel de bine să fie o înjurătură. Continuă spunând că nu-i vine să creadă că nu mă opream din cântat din toți rărunchii „Jingle Bells", când era clar că atmosfera era una foarte tristă. Nu-i vine să creadă că nu am înțeles asta. Cum puteam să fiu atât de veselă într-un mediu atât de apăsător? Aveam doi ani.

Vârsta nu e o scuză. Mă simt extrem de vinovată de fiecare dată când revedem filmulețul. Cum de nu mi-am dat seama? Ce idioată pot să fiu. Cum de nu am simțit de ce avea nevoie mama? Că avea nevoie ca noi toți să fim serioși, cât mai afectați de situație, distruși. Avea nevoie ca noi să nu fim nimic fără ea.

Chiar dacă știu că detaliile poveștii despre cancerul mamei – chimioterapia, transplantul de măduvă osoasă, radiațiile – sunt cuvinte care provoacă o reacție puternică, de șoc, din partea celor care le aud, cărora nu le vine să creadă că mama a avut o viață atât de grea, pentru mine sunt doar detalii. Nu înseamnă nimic.

Dar ceea ce *înseamnă* ceva pentru mine este atmosfera generală din casa McCurdy. Cel mai bun mod în care o pot descrie este acela că, de când mă știu, aerul din casă a fost ca

LIBRIS We know books

o respirație reținută. Ca și cum am fi cu toții în expectativă, așteptând recidiva cancerului mamei. Între reconstituirile constante ale primei lupte a mamei cu cancerul și vizitele frecvente la medici, starea de spirit nerostită din casă este apăsătoare. Fragilitatea vieții mamei este în centrul vieții mele.

Și cred că pot face ceva în legătură cu această fragilitate cu ajutorul dorinței de ziua mea.

În sfârșit, cântecul de „La mulți ani" s-a încheiat. A sosit momentul. Marele meu moment. Închid ochii și inspir adânc, în timp ce-mi pun dorința în gând.

Îmi doresc ca mama să mai rămână în viață un an.

· 2 ·

— Încă un rând de clame și am terminat, spune mama, vorbind despre clamele sub formă de fluturi pe care mi le fixează cu grijă în păr.

Urăsc coafura asta, șuvițele de păr bine strânse și fixate cu clame mici, dureroase, care mi se prind de scalp. Aș prefera să port o șapcă de baseball, dar mamei îi place stilul ăsta și spune că mă face să arăt drăguț, așa că port clame sub formă de fluturi.

— Bine, mami, spun, legănându-mi picioarele înainte și înapoi, stând pe capacul vasului de toaletă.

Legănatul picioarelor e o mișcare isteață. O păcălesc.

Telefonul fix începe să sune.

— Fir-ar!

Mama deschide ușa de la baie și se întinde cât de mult poate, ca să apuce telefonul de pe peretele din bucătărie. Face toate astea fără să dea drumul șuviței de păr de care se ocupă acum, astfel încât corpul meu este întins cu totul în aceeași direcție cu al mamei.

— Alo, spune în timp ce răspunde la telefon. Aha. Aha. CE?! Nouă seara? Cel mai devreme?! Mă rog, deci copiii vor

LIBRIS We know books

petrece ÎNCĂ O NOAPTE fără tatăl lor. Asta e vina ta, Mark. E vina ta.

Mama trântește telefonul.

— Era taică-tău.

— Mi-am dat seama.

— Omul ăla, Net, îți spun... Câteodată îmi vine să...

Respiră adânc și anxios.

— Câteodată îți vine să ce?

— Ei bine, aș fi putut să mă căsătoresc cu un doctor, un avocat sau...

— O căpetenie indiană, termin eu în locul ei, pentru că îi cunosc atât de bine formula.

Am întrebat-o odată cu ce căpetenie indiană a ieșit la întâlniri și mi-a spus că nu vorbea la propriu, că era doar o figură de stil, un mod de a spune că ar fi putut să aibă pe oricine voia pe vremea când nu avea copii, care au făcut-o să fie mai puțin atrăgătoare. I-am spus că îmi pare rău, iar ea a zis că e în regulă, că preferă să mă aibă pe mine decât un bărbat. Apoi mi-a spus că sunt cea mai bună prietenă a ei, m-a sărutat pe frunte și, ca o completare, a spus că ieșise totuși la câteva întâlniri cu un doctor: „Înalt și roșcat, foarte stabil din punct de vedere financiar".

Mama îmi pune în continuare clame în păr.

— Și producători. Producători de film, producători de muzică. Quincy Jones a întors odată capul după mine când a trecut pe lângă mine la un colț de stradă. Sincer, Net, nu numai că m-aș fi putut căsători cu oricare dintre acești bărbați, dar *ar fi trebuit* să o fac. Eram făcută pentru un trai bun. Pentru faimă și avere. Doar știi cât de mult mi-am dorit să fiu actriță.

— Dar bunica și bunicul nu te-au lăsat, spun eu.

— Dar bunica și bunicul nu m-au lăsat, așa e.

Mă întreb de ce nu au lăsat-o bunica și bunicul, dar nu întreb. Știu că nu e bine să pun anumite tipuri de întrebări,

cele care merg prea în amănunt. În schimb, o las pe mama să ofere informațiile pe care vrea să le ofere, în timp ce ascult cu atenție și încerc să le asimilez exact așa cum vrea ea.

— Au!

— Scuze, ți-am zgâriat urechea?

— Da, e în regulă.

— Văd destul de greu din unghiul ăsta.

Mama începe să-mi frece urechea. Sunt alinată imediat.

— Știu.

— Vreau să-ți ofer viața pe care eu nu am avut-o niciodată, Net. Vreau să-ți ofer viața pe care o meritam. Viața pe care părinții mei nu m-au lăsat să o am.

— Bine.

Am emoții în legătură cu ce urmează.

— Cred că ar trebui să joci. Cred că ai fi o mică actriță grozavă. Blondă. Cu ochi albaștri. Ești ceea ce adoră în orașul ăla.

— În ce oraș?

— Hollywood.

— Hollywoodul nu e departe?

— E la o oră și jumătate. E drept că implică autostrăzi. Ar trebui să învăț să conduc pe autostrăzi. Dar e un sacrificiu pe care sunt dispusă să-l fac pentru tine, Net. Pentru că nu sunt la fel ca părinții mei. Vreau ce e mai bun pentru tine. Întotdeauna. Știi asta, nu?

— Da.

Mama se oprește, așa cum face înainte de a spune ceva ce crede că face parte dintr-un moment important. Se apleacă să mă privească în ochi – ținându-mi încă în mâini șuvița de păr neterminată.

— Deci ce spui? Vrei să joci? Vrei să fii micuța actriță a lui mami?

Există un singur răspuns corect.